

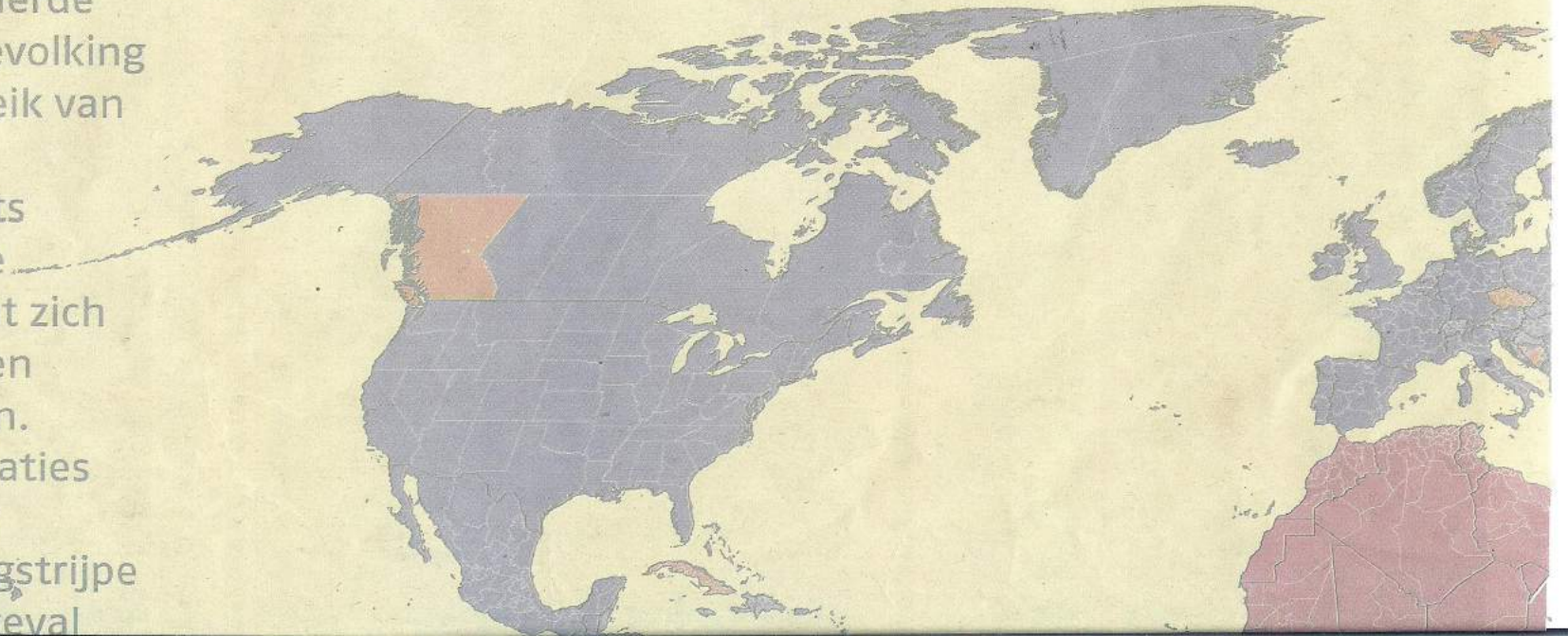
ACHTERGROND

DE FEITEN ZENDING EN ONBEREIKTE GEBIEDEN

WIM HOUTMAN BEELD ATLAS OF WORLD CHRISTIANITY 2010

Bekendheid met het chri

Omstreeks een derde van de wereldbevolking leeft buiten bereik van het christelijke evangelie. Slechts 3 procent van de zendelingen richt zich op deze volken en etnische groepen. Zendingsorganisaties vragen om meer werkers voor oogstrijpe velden – in elk geval

om een verschuiving
van aandacht en geld.

begrippen & cijfers

'Onbereikt' is voor zendingsorganisaties geen voltooid deelwoord. Het gaat er niet om of er in een land of bij een etnische groep ooit zendelingen zijn geweest. Het gaat om nú. Voor het Joshua Project, een Amerikaanse databank, is een bevolkingsgroep 'onbereikt' als er binnen die groep geen of te weinig christenen zijn om het evangelie te verbreiden. In het verleden werd daar een percentage op geplakt van minder dan 2 procent actieve gelovigen. Het Joshua Project komt met de volgende cijfers:

16.962 etnische groepen wereldwijd
7042 onbereikt met het evangelie
41,5 procent

7,47 miljard wereldburgers
3,14 miljard in onbereikte etnische
groep
42,0 procent

Het Center for the Study of Global Christianity, verbonden aan een theologische faculteit in Massachusetts, gaat niet uit van een land of een etnische groep, maar van individuen. Het komt uit op 28,3 procent van de wereldbevolking als 'onbereikt'.

Volgens dit centrum zijn wereldwijd momenteel 400.000 zendelingen uitgezonden (niet alleen vanuit het Westen, ook uit andere werelddelen). Van hen werken er 12.985 onder het 'onbereikte' deel van de wereldbevolking: 3,2 procent.

geschiedenis

In de eerste eeuwen verbreidt het christendom zich tot aan de grenzen van het Romeinse Rijk en soms net daarbuiten. Eerst in de steden, vanaf eind derde eeuw ook op het platteland. In de Middeleeuwen trekken zendelingen naar Rusland, de Scandinavische landen, China en de Indonesische archipel. In de moderne tijd, vanaf eind vijftiende eeuw, volgt de zending het westerse kolonialisme. De Spaanse koning stuurt in 1492 Columbus erop uit 'in dienst van God en voor de verbreiding van het ware geloof, evenals voor ons voordeel en profijt'. Lange tijd bereikt de zending vooral de havens en kustgebieden van Afrika, Azië en Latijns-Amerika, omdat scheepvaart hét vervoermiddel van die tijd is. In de negentiende eeuw geven protestantse opwekkingsbewegingen, maar ook de rooms-katholieke missie een flinke impuls aan het zendingswerk. Zendelingen trekken dan ook de binnenlanden in: er ontstaan zendingsgenootschappen als China Inland Mission en Africa Inland Mission.

In 1974 organiseert de Amerikaanse evangelist Billy Graham de eerste wereldzendingsconferentie in Lausanne. Daar maakt missioloog Ralph Winter indruk, als hij zegt dat alle landen inmiddels wel met het evangelie zijn bereikt, maar nog lang niet alle etnische groepen. Want binnen nationale grenzen leven vaak verscheidene etnische groepen, met hun eigen taal en cultuur. Duizenden van die stammen en bevolkingsgroepen zijn nog onbereikt, zegt Winter. Zijn presentatie krijgt veel invloed op de agenda van vooral evangelische zendingsorganisaties.

het 10-40-venster

De meeste 'onbereikte groepen' leven in wat in sommige zendingskringen het '10-40-venster' heet: noordelijk van de evenaar tussen de 10e en 40e graad. Grofweg gaat het om (van oost naar west) China, India met de oostelijke buurlanden (Bhutan, Laos etc.), Pakistan, Afghanistan, Iran, Irak en Syrië, het Arabisch schiereiland en Noord-Afrika.

voorbeeld: Ethiopië

In Ethiopië kwam het christendom al in de vierde eeuw. De Ethiopisch-Orthodoxe Kerk is voornamelijk geworteld in het noorden, waar de bevolking Amhaars (de officiële Egyptische taal) en Tigray spreekt. De liturgie wordt gevierd in het Ge'ez, een antieke taal, zoiets als kerklatin. In het zuiden leven tal van andere etnische groepen met hun eigen taal; die hebben weinig met de Orthodoxe Kerk en omgekeerd.

In 1928 zette keizer Haile Selassie de deuren van het land open voor westerse zendelingen. Een naburige Amerikaanse

zendingsorganisatie, Sudan Interior Mission (SIM), begon met kerkplanting in drie etnische groepen. Zij leidden uit die nieuwe kerken evangelisten op om ook weer andere stammen te bereiken. Een van hen was Mahae Charamo (1920-2014), uit het Goma-volk, die eind jaren veertig tot geloof kwam. Hij werd vervolgens evangelist en hielp het evangelie verbreiden onder de Banna: half nomadische, stugge veeboeren in het uiterste zuidwesten. De SIM zette er een school en een medische kliniek op; Mahae leerde hun taal, ging tussen hen wonen en probeerde vertrouwen te winnen.

stendom vlakt af

Deze kaart deelt de wereld in drie zones in (waar mogelijk op het niveau van provincies of deelstaten). Het is een van de pogingen om aan te geven waar de nood het hoogst is, wat onbekendheid met het evangelie betreft.

migratie

'Sommige onbereikte volken zijn makkelijker te bereiken dan je denkt', schreef Carson West in november vorig jaar op de website van de IMB, de zendingsbond van de Amerikaanse Zuidelijke Baptisten. Hij noemde de sieradenverkopers op straat in Parijs, die de meeste toeristen wel kennen. Velen van hen komen uit een islamitisch volk in Senegal die op de lijst van 'onbereikte' groepen staat, de Fula. Probeer ze eens niet als 'irritant' van je af te schudden, maar knoop een praatje aan en deel – hoe kort ook – iets van het evangelie, was zijn advies (hij werkt zelf als zending onder Afrikanen in Parijs). Migratie zet de zendingsgeschiedenis op z'n kop. In de Arabische Golfstaten wonen een paar miljoen tijdelijke gastarbeiders uit India en andere Zuid-Aziatische landen. Onder hen zijn christenen,

MATE VAN BETROKKENHEID MET HET EVANGELIE

- 'onbereikt'
- bereikt/bekend
- christelijk

de voortgang vlakt af

In 1900 was bijna de helft (47 procent) van de wereldbevolking bekend met het evangelie, volgens het Center for the Study of Global Christianity. In de volgende honderd jaar liep dat op naar 72 procent. In dat tempo is de wereld nog deze eeuw volledig 'bereikt'. Maar de voortgang van het evangelie vlakt af, waarschuwt het centrum. De resterende 28 procent blijkt extra moeilijk te 'bereiken'. Het maandblad *Christianity Today* gaf daarvoor in 2015 al drie oorzaken:

De meeste nieuwe christenen in de twintigste eeuw kwamen erbij in Afrika. Zij hadden een eigen, traditioneel stamgeloof. In 1900 waren er in Afrika 7 miljoen christenen, in 2010 waren het er 470 miljoen. Maar in diezelfde periode nam het aantal moslims in Afrika toe van 11 miljoen tot 234 miljoen. De nu nog onbereikte etnische groepen horen

meest bij een van de grote wereldreligies: islam, hindoeïsme of boeddhisme. Zij staan veel minder open voor het evangelie.

Bevolkingsgroei: alleen al door hun geboorteoverschot groeien de 'onbereikte' groepen sneller dan de kerk. In de islamitische wereld worden veel meer baby's geboren dan in christelijke landen. Naar schatting in 2070 passeert de islam het christendom als grootste religie ter wereld. Onder hindoes in India daalt het geboortecijfer wel, maar de bevolking neemt nog fors toe.

Veel westerse kerken zetten de laatste jaren in op evangelisatie en diaconaat in hun eigen buurt. Hun buitenlandse zending is vooral gericht op groei en versterking van de kerk in reeds 'bereikte' landen.

zending nieuwe stijl

De meest activistische zendingswebsites leveren er meteen een financiële rekening bij. Christenen geven wereldwijd 700 miljard dollar (570 miljard euro) aan christelijke goede doelen. Slechts 6,4 procent daarvan gaat naar zending. Van dat bedrag gaat slechts 1 procent (dus 0,064 procent van de totale giften) naar zending onder onbereikte groepen. Een klein beetje extra geld voor zending (relatief gezien) zou voldoende zijn om in elke onbereikte groep een kerk te planten.

Interserve, Operatie Mobilisatie, Frontiers, People International en WEC zijn zendingsorganisaties die zich speciaal op onbereikte groepen richten. De landen waar zij wonen, zijn vaak gesloten voor buitenlandse zendelingen. Maar allerlei

die eigen kerken hebben gevormd. Zij maken gericht werk van evangelisatie; de vrijheid daarvoor is in de Golfregio veel groter dan in de thuislanden in Zuid-Azië. De meeste migranten zijn hindoes, moslims, boeddhisten of sikhs uit 'onbereikte' groepen in hun thuisland. Velen van hen komen – al was het maar uit eenzaamheid – in contact met die Indiase en inmiddels ook andere nieuw gestichte kerken. Inmiddels telt de Golfregio al ruim 2,3 miljoen christenen. Zij nemen het evangelie mee terug naar hun thuisland; er zijn er die daar vervolgens kerken en huiskringen hebben gesticht. T.V. Thomas, een Canadese missioloog die deze ontwikkeling in een boek beschrijft, zegt: 'Een analyse van de zendingsresultaten wijst erop dat veel Zuid-Aziaten uit onbereikte en onbereikbare etnische groepen in hun thuisland, worden behouden in hun gastlanden.'

professionals – zoals ondernemers, wetenschappers of artsen – worden er met open armen ontvangen, zegt directeur Arcò de Leede van Interserve, die zelf een tijdlang in Jemen werkte. 'Als je laat zien dat je in je vak het beste wilt doen voor je gastland, wek je sympathie. En je vormt relaties waarin je het evangelie kunt delen.'

Zendingswerk in moeilijke gebieden vraagt offers, zegt De Leede. 'Je laat je westerse luxe achter, je zit vaak vast aan een plek, je weet nooit hoeveel uur per dag je stroom hebt, je komt in een cultuur waar afspraken maken, plannen en organiseren heel anders werkt. Christenen uit Brazilië of China doen dat makkelijker dan westerlingen.'